

2. Sagsøgerne afholder samtlige sagens omkostninger.

O'Keeffe

Bosco

Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. oktober 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

A. O'Keeffe

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 15. JULI 1982 ¹

Høje Domstol.

Sagsøgerne i nærværende sag er en sammenslutning af græske konserverfabrikanter samt to græske virksomheder, der producerer tomatkoncentrat. De har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1962/81 af 10. juli 1981 (EFT L 192, s. 11) for så vidt den for produktionsåret 1981/1982 fastsætter de koefficienter, der skal anvendes i Grækenland ved beregningen af producentstøtten for tomatkoncentrat. Kommissionen har påstået sagen afvist, og på dette trin af sagen skal Domstolen alene tage stilling til denne afvisningspåstand.

I artiklerne 2a, 3a, 3b og 3c i Rådets forordning nr. 515/77 af 14. marts 1977 (EFT L 73, s. 1), som ændret ved Rådets forordning nr. 1152/78 af 30. maj 1978 (EFT L 144, s. 1), blev der indført en producentstøtteordning for blandt andet tomatkoncentrat. Ordningen vedrører de tilfælde, hvor forarbejdningsevirsomheder og producenter slutter kontrakter om køb af en nærmere angivet mængde i en bestemt periode og til en aftalt pris. For leverancerne i henhold til disse kontrakter fastsættes der en »minimumspris«, som forarbejdningsevirsomhederne skal betale producenterne; minimumsprisen beregnes som angivet i stk. 3 i artikel 3a og fastsættes før begyndelsen

¹ — Oversat fra engelsk.

af hvert produktionsår. Efter reglerne i ordningen modtager forarbejdningsvirksomheden en producentstøtte til udligning af forskellen mellem priserne for fællesskabsprodukter og priserne for produkter fra tredjelande. Prisen for fællesskabsprodukter fastsættes under hensyntagen til minimumsprisen og forarbejdningsomkostningerne, idet der ses bort fra de virksomheder, der har de største omkostninger.

Den minimumspris, der skulle betales til producenter af tomater bestemt til fremstilling af tomatkoncentrat, og den producentstøtte, der skulle betales til forarbejdningsvirksomheder af tomatkoncentrat, blev for produktionsåret 1981/1982 fastsat i artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 1963/81 af 10. juli 1981 (EFT L 192, s. 16). Artikel 1 fastsatte en lavere pris for Grækenland end for de øvrige medlemsstater. Den bestemte også, at den producentstøtte, der omhandles i artikel 3a i forordning nr. 516/77, skulle ydes for tomatkoncentrat af en nærmere bestemt kvalitet (eller procentuelt indhold af tørrekstrakt) og en nærmere bestemt indpakning (nemlig primæremballage på 1,5 kg eller derover).

I Kommissionens forordning (EØF) nr. 1962/81 af 10. juli 1981 (EFT L 192, s. 13) hed det, at »for tomatkoncentraternes vedkommende har anvendelsen af koefficienter, hvormed støttebeløbet for et produkt med fastlagte handelskendetegn skal multipliceres, vist nødvendigheden af, at der for de laveste og højeste koncentrationer fastsættes koefficienter, som er tættere forbundet med tørstofindholdet i de pågældende produkter«, og at »for multiplikation med nævnte koefficienter... bør der... fastsættes et maksimalt forhold mellem nettovægten og vægten af varen plus umiddelbar embal-

lage afhængigt af de forskellige emballager.«

Producentstøtten for andre kvaliteter og emballagestørrelser skulle multipliceres med en koefficient, der var angivet i et skema i bilag I til forordning nr. 1962/81. Begge forordninger var bindende i alle enkeltheder og gjaldt umiddelbart i hver medlemsstat.

I stævningen har sagsøgerne nedlagt påstand om, at forordning nr. 1962/81 er retsstridig eller mangelfuld derved, at den ikke tager hensyn til forarbejdningsomkostningerne for pakker, der vejer under 1,5 kg. Forordningen tager heller ikke rimeligt hensyn til forskellen mellem forarbejdningsomkostningerne ved små pakker i Grækenland og i andre medlemsstater. Sagsøgerne har gjort gældende, at denne manglende hensyntagen er en krænkelse af artikel 103 i Akt vedrørende vilkårene for Den hellenske Republiks tiltrædelse af Fællesskaberne (EFT L 291 af 19. 11. 1979, s. 17). Artiklen bestemmer, at i de første seks produktionsår efter tiltrædelsen skal der anvendes særlige regler ved beregningen af producentstøtten for græske produkter, der er forarbejdet på basis af frugt og grønsager. Støtten fastsættes således, at den udligner forskellen mellem prisniveauet for produkter fra tredjelande og det prisniveau for græske produkter, der er fastlagt under hensyntagen til den fastsatte minimumspris og forarbejdningsomkostningerne i Grækenland, idet de virksomheder, som har de højeste omkostninger, ikke tages i betragtning.

Sagsøgerne har således gjort gældende, at det ikke er tilstrækkeligt kun at tage hensyn til forarbejdningsomkostningerne i Grækenland én gang (nemlig ved fastsættelsen af beløbet for tomatkoncen-

trater af normal kvalitet og indpakning). Kommissionen burde også have taget hensyn til forarbejdningssomkostningerne i Grækenland ved dens udarbejdelse af skemaet over koefficienterne: navnlig burde Kommissionen have taget hensyn til omkostningerne ved indpakning af tomatkoncentrat i pakker, der er mindre end normalstørrelsen. Den anden og den tredje sagsøger har gjort gældende, at de som forarbejdningsevirsomheder i Grækenland rammes af denne undladelse fra Kommissionens side, mens den første sagsøger har fremført, at den er en sammenslutning, hvis formål er at varetage de græske konserverfabrikanter interesser som helhed.

I stævningen var der ikke nedlagt påstand om annullation af forordning nr. 1963/81. Under retsmødet lod det til, at sagsøgernes advokat flere gange også påstod denne forordning annulleret. Efter min opfattelse kunne han ikke påstå dette på sagens nuværende trin. Subsidiært gjorde han gældende, at hvis forordning nr. 1962/81 annulleres, vil også forordning nr. 1963/81 i virkeligheden blive uanvendelig, eftersom den er uløseligt forbundet med førstnævnte forordning. Han anfægtede herved følgeforordningen snarere end den oprindelige forordning.

For at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, må forordning nr. 1962/81 kunne betragtes som en beslutning, som berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt, selv om den har form af en forordning.

Umiddelbart ser den ud til at være en generel retsakt, der fastsætter koefficienterne for alle tomatprodukter, der forarbejdes inden for Fællesskabet. Tilsyneladende er den langt snarere en forordning end en »beslutning« i egentlig forstand.

Såfremt det antages — således som det er gjort gældende — at en beslutning kan »forklædes« som en forordning, kan man så sige, at det i den pågældende forordning fastsatte, kan »berøre [sagsøgerne] umiddelbart og individuelt«?

Med hensyn til de to konserverfabrikker berøres de klart af bestemmelserne i »forordningen«, eftersom den påvirker virksomhedernes forretninger og rettigheder.

Men kan man sige, at disse to virksomheder »berøres individuelt«? Dette begreb er blevet behandlet i en række sager ved Domstolen. Således som jeg har forstået disse sager, er det afgørende spørgsmål herved, om det reelt kan siges, at »beslutningen« angår en bestemt enkeltperson eller en bestemt gruppe af enkeltpersoner, som eksisterer og som kan identificeres, og som — for så vidt angår en gruppe af personer — er afgrænset på det tidspunkt, da forordningen træder i kraft. En sådan gruppe må (i egentlig forstand) være en bestemt gruppe, som skiller sig ud fra personer i al almindelighed eller endog fra næringsdrivende på et bestemt område i al almindelighed. Jo større den omfattede gruppe er, jo større er formodningen for, at der er tale om en forordning og jo mindre er sandsynligheden for, at der er tale om en beslutning, som berører »individuelt«, selv om gruppen som helhed berøres »umiddelbart«. Såfremt der derimod gribes ind i personens eller gruppens retsstilling »på grund af faktiske omstændigheder, der adskiller dem fra alle andre og individualiserer dem«, er der tale om en beslutning (jfr. sag 100/74, *CAM mod Kommissionen*, Sml. 1975, s. 1393, på s. 1403 og s. 1411; og ligeledes de forenede sager 103-109/78, *Société des Usines de Beauport mod Rådet*, Sml. 1979, s. 17. på s. 30. Kriteriet svarer til det, som er fast-

slået vedrørende en beslutning, som er rettet til en person, og som kan siges at berøre en anden person umiddelbart og individuelt (jfr. sag 62/70, *Bock mod Kommissionen*, Sml. 1971, s. 239; sag 88/76, *Société pour l'Exportation des Sucres SA mod Kommissionen* Sml. 1977, s. 709, på s. 725; sag 40/64, *Scarlata mod Kommissionen*, Sml. 1965-1968, s. 47; org.ref. Recueil 1965, s. 215, på s. 226).

En forordning, der omfatter alle næringsdrivende, eller alle næringsdrivende inden for et bestemt område, er for mig at se ikke i almindelighed en beslutning, der berører enkeltpersoner i den i traktatens artikel 173 forudsatte betydning (sag 30/67, *Molitoria Imolese mod Rådet*, Sml. 1965-1968, s. 471; org.ref. Recueil s. 115, på s. 121).

I nærværende sag rammes alle næringsdrivende inden for det pågældende område af de fastsatte koefficienter, selv om der i forordning nr. 1963/81 er fastsat andre koefficienter for Grækenland end for de øvrige medlemsstater. Forordningen vedrører desuden ikke kun en særlig gruppe, nemlig den, der bestod på det tidspunkt, da forordningen blev udstedt. Den ville ligeledes omfatte enhver, som i løbet af den relevante periode efter at forordningen var trådt i kraft, påbegyndte produktion eller forarbejdning af tomater på de angivne måder. Dette gælder for Fællesskabet som helhed eller for græske næringsdrivende isoleret set. Selv om det på et hvilket som helst tidspunkt var muligt at konstatere antallet og identiteten af producenter, indebærer dette efter min opfattelse ikke, at denne generelle retsakt bliver til en beslutning af individuel karakter i henhold til artikel 173.

Jeg mener derfor, at de to konervesfabrikanter søgsmål bør afvises.

Den første sagsøger, de græske konervesfabrikanter, angiver ikke i detaljer, på hvilken måde den rammes af den anfægtede forordning, bortset fra at den hævder, at den »varetager de græske konervesfabrikanter interesser«. Det er ikke oplyst for Domstolen, hvor mange græske konervesfabrikanter, denne sagsøger repræsenterer. Domstolen har imidlertid i en tidligere afgørelse afvist, at en sammenslutning i sin egenskab af repræsentant for en gruppe af næringsdrivende kan berøres individuelt af en foranstaltning, der berører den pågældende gruppes generelle interesse. I de forenede sager 16 og 17/62, *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet* (Sml. 1962, s. 359, på s. 363) fastslog Domstolen nemlig: »Dette princip ville bevirke, at de særegne interesser hos medlemmerne af en gruppe, der som medlemmer berøres af ægte forordninger, blev forenet i et enkelt retssubjekt; dette ville krænke traktatens system, som kun tillader annullationsøgsmål fra enkeltpersoner mod beslutninger, der angår dem som adressater, eller mod retsakter, der rammer dem på lignende måde«. (Jfr. også sag 72/74, *Union Syndicale mod Rådet*, Sml. 1975, s. 401, på s. 410). Under alle omstændigheder har den første sagsøger ikke gjort gældende, at dens medlemmer berøres anderledes af den anfægtede forordning end den anden og den tredje sagsøger. Da den anfægtede forordning af ovennævnte grunde ikke berører den anden og den tredje sagsøger individuelt, kan den første sagsøger heller ikke — med henvisning til, at den repræsenterer berørte næringsdrivende — gøre gældende, at den samme forordning berører den individuelt.

Såfremt forordning nr. 1962/81 annulleres, kan der ikke anvendes koefficienter over for den i forordning nr. 1963/81 fastsatte støtte. Heraf følger imidlertid ikke, at forordning nr.

1963/81 selv automatisk er retsstridig. Det er ikke nødvendigt at undersøge dette spørgsmål nærmere, eftersom søgsmålet vedrørende forordning nr. 1962/81 efter min opfattelse må afvises.

Af ovennævnte grunde finder jeg, at søgsmålet bør afvises, og at sagsøgerne bør tilpligtes at afholde sagens omkostninger.